

РЕШЕНИЕ

№ 2277

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 19.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7264** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял III, Глава X, Раздел I от АПК, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване. Образувано е по жалба от М. П. К. от [населено място] чрез пълномощник К. П. К. с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] и електронен адрес [електронна поща] срещу Решение №1040-21-353/09.06.2023г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е отхвърлена жалба вх.№1030-21-769#2/19.05.2023г. на М. П. К. и е потвърдено Разпореждане №РП-3-21-01314449/01.03.2023г. на длъжностно лице по чл.114, ал.5 от КСО, съответно с което е разпоредено да се прихване изискуемо вземане на лицето от държавното обществено осигуряване /ДОО/ в размер на 168,12лв, представляващо парично обезщетение за временна неработоспособност за м.02.2023г, за погасяване на установено с Разпореждане №РВ-3-21-003435 от 27.11.2017г на длъжностно лице по чл.114, ал.3 от КСО задължение към ДОО за възстановяване на недобросъвестно получено парично обезщетение поради общо заболяване в размер на 860,81лв, от които 836,16лв-главница и 24,65лв-дължима лихва.

Жалбоподателката чрез пълномощник излага твърдение, че разпореждането от 01.03.2023г. на длъжностното лице и потвърждаващото го Решение от 09.06.2023г на Директора на ТП на НОИ С. -град е незаконосъобразно, твърди, че пред компетентните органи на МВР Об РПУ и СГП са сезирани от нейна страна, като е образувано досъдебно производство за документна измама, което е относимо към настоящия спор. Намира, че изложените в Решението твърдения са неоснователни,

както и че необосновано са анулирани 2 бр. болнични листи, жалбоподателката е била лишена от законното ѝ право да бъде уведомена на чие законно основание ѝ се анулират болничните листи и от правото да обжалва анулирането им. С молба от 21.08.2023г се уточнява, че казусът е относно НОИ и касае незаконно активиране на ЧСИ, в края на 2017г. К. прекратила работните си взаимоотношения с И. Я., въпреки което Я. продължавала да внася осигуровки в НОИ в периода от януари 2017г до октомври 2017г, като през този период К. работила на друго място, през който период ѝ се наложило да излиза два пъти в болничен. Жалбоподателката реално е работила на едно място. Допълва, че незаконосъобразно са анулирани тези два броя болнични листи, в разрез с наредбата, тъй като писмено известие К. не е получавала. С молба от 24.10.2023г е прецизирано, че незаконосъобразността се състои във факта, че са анулирани два болнични листа на К. в разрез с наредбата. Иска се оспореното решение и потвърденото с него разпореждане да бъдат отменени, като се възстановят взетите пари от сметката на К. от ТП на НОИ.

Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С. град, чрез процесуалния си представител юрк. П. е на становище, че жалбата е неоснователна. Поддържат се фактическите констатации и правните изводи, изложени в оспореното решение. Иска се жалбата да бъде отхвърлена, като се присъди съответно юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане.

Според представеното извлечение от изходяща преписка рег.№1040-21-353 процесното решение е връчено на 21.07.2023г, съгласно потвърждение за получаване на решението по електронен път (л. 34). Жалбата е подадена по и-мейл от пълномощник по см.чл. 32, т.2 от ГПК и е регистрирана в деловодството на Административен съд София град на 21.07.2023 г., от което е видно, че оспорването е предприето в рамките на установения за това преклузивен процесуален срок и при наличието на правен интерес.

Съдът намира за установено от фактическа страна следното:

На осн.чл.114, ал.1 и ал.3 от КСО е издадено Разпореждане №РВ-3-21-00345435/27.11.2017г. /л.56-57/ на длъжностно лице по чл.114, ал.3 от КСО, с което е постановено М. К. да възстанови недобросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност в размер на 860,81лв, от които 836,16лв главница и 24.65лв дължима лихва. Съгласно същото, от наличните в информационната система на НОИ данни се установява, че е изпълнен по отношение на К. състава на чл.46, ал.3 от КСО и неоснователно е било изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност, тъй като за периода на временната неработоспособност К. е упражнявала дейност по трудов договор в „Ей Ен Ви Къмпани“ ЕООД с ЕИК 20248764, с което е нарушен режима, определен от здравните органи.

Това разпореждане е било оспорено по реда на чл.117 от КСО и е издадено Решение №1040-21-111/28.02.2018г /л.52-55/ на директора на ТП на НОИ С. град, с което

жалбата на К. е била отхвърлена. Решението е оспорено по съдебен ред с две жалби, като с Определение №3971/25.06.2018г на АССГ по адм.д №4116/2018г жалбите са оставени без разглеждане и производството е прекратено. Определението на АССГ е влязло в законна сила на 02.08.2018г.

Разпореждането от 27.11.2017г. е прието за годно изпълнително основание за предприемане на предвидените в КСО способности за събиране на установеното с него задължение към ДОО.

С оспореното в настоящето производство Разпореждане № РП-3-21-013114449/01.03.2023г. /л.37/ на длъжностно лице по чл.114, ал.5 от КСО е прието, че са налице предпоставките на чл.114, ал.5 от КСО за извършване прихващане за частично погасяване на вземането на ДОО, тъй като към датата на издаването му е установено, че К. не е погасила задължението си към ДОО по болничен лист Е20223497118 с период на временна неработоспособност от 08.02.2023г-21.02.2023г. На основание чл.114, ал.5 от КСО е разпоредено да се прихване от изискуемо вземане от ДОО, представляващо парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване по БЛ Е20223497118 за периода м.02.2023г сума в размер 168,12лв /главница/ от М. П. К., за погасяване на установено с Разпореждане №РВ-3-21-00345435/27.11.2017г., издадено на основание чл.114, ал.3 от КСО задължение към ДОО за възстановяване на недобросъвестно получено парично обезщетение поради общо заболяване в размер на 860,81лв, от които 836,16лв главница и 24,65лв лихва, начислена към датата на издаване на разпореждането. Разпореждането е получено от К. на 19.05.2023г. , видно от известието за доставяне /л.46/

Разпореждането е обжалвано по административен ред /л.36/ и е потвърдено с Решение на Директора на ТП на НОИ, С. – град № 1040-21-353/09.06.2023г. /л.31-32/

По отношение на описаните факти и обстоятелствата при които са проявени, не е налице спор между страните.

От правна страна съдът счита следното:

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената в закона форма. То съдържа правните и фактически основания за постановяването му, като при издаването му не е допуснато нарушение на административнопроизводствените правила, което да е съществено. Решението е постановено при спазване на материалния закон в сила към момента на издаването му и в съответствие с целта на закона. Потвърденото с него разпореждане също е съставено от компетентен орган, предвид приложената по делото Заповед № 1015-21-287/ 26.04.2016г. /л.45/, с която на С. К. М. е възложено издаването на разпореждания за възстановяване на неоснователно изплатени суми по чл. 114 ал.1 и ал.2 и разпореждания за прихващане на дължимите суми по влезли в сила разпореждания по чл. 114 ал.3 от КСО от изискуеми вземания на осигурения от ДОО.

От доказателствата по административната преписка се установява, че на основание чл.114, ал.1 и ал.3 от КСО е издадено разпореждане №РВ-3-21-00345435/27.11.2017г

на длъжностно лице по чл.114, ал.3 от КСО, с което е постановено на М. К. да възстанови недобросъвестно полученото парично обезщетение за временна неработоспособност в размер на 860,81лв, от които 836,16лв главница и 24,65лв лихва. Разпореждането е оспорено по реда на чл.117 от КСО и е издадено решение №1040-21-111/28.02.2018г на директора на ТП на НОИ С.-град, с което жалбата на К. е била отхвърлена. Решението на Директора на ТП на НОИ С.-град, ведно с Разпореждането от 2017г на длъжностното лице по чл.114, ал.3 от КСО е било оспорено по съдебен ред с две жалби, като с Определение №3971 от 25.06.2018г на АССГ по адм.д.№4116/2018г жалбите са оставени без разглеждане и производството по делото е било прекратено. Съдебното определение е влязло в законна сила на 02.08.2018г, от която дата разпореждане №РВ-3-21-00345435/27.11.2017г на длъжностното лице по чл.114, ал.3 от КСО е придобило стабилитет, като установеното с него вземане на ДОО е станало изискуемо и ликвидно, като безспорно установено по основание и по размер. Същото се явява годно изпълнително основание за предприемане на предвидените в КСО способности за събиране на установеното с него задължение към ДОО и преди същото да е влязло в сила по арг.чл.117а, ал.1 от КСО.

Съдът счита, към 01.03.2023г. безспорно е установено, че К. не е погасила задължението си към ДОО, както и че е възникнало изискуемо нейно вземане от ДОО по болничен лист №Е20223497118 /л.47/ с период на временна неработоспособност от 08.02.2023г до 21.02.2023г. Следователно са били налице предвидените в закона предпоставки за прилагане института на прихващането.

Според чл. 114, ал. 1 и ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване, недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113 от КСО, а добросъвестно получените суми – само в конкретни хипотези, като за възстановяване на сумите по ал. 1 и 2 длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението, издава разпореждане, което подлежи на доброволно изпълнение в 14-дневен срок от връчването му. В тези случаи не се съставя ревизионен акт за начет по чл. 110, ал. 1. Разпорежданията се връчват на лицата по реда на чл. 110, ал. 4.

Разпореждането по чл. 114, ал. 3 от КСО е изпълнително основание, което е изрично предвидено в чл. 209, ал. 2, т. 7 от ДОПК, според който, принудително изпълнение се предприема въз основа на разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано.

Т. в случая е Разпореждане № №РВ-3-21-00345435/27.11.2017г. на длъжностно лице по чл.114, ал.3 от КСО, с което е постановено К. да възстанови недобросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност в размер на 860,81лв. То е издадено на годно правно основание от снабдения с правомощията за това административен орган, придобило е стабилитет и установеното с него вземане на ДОО е станало изискуемо и ликвидно, безспорно установено по основание и размер.

Съответно, според чл. 114, ал. 5 от КСО, дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението. В случая е произнесено оспореното разпореждане №РП-3-21-01314449/01.03.2023г. на длъжностно лице на контрола по разходите на ДОО, с което е разпоредено да се прихване от изискуемо вземане от ДОО, представляващо парично обезщетение за временна неработоспособност за м.02.2023г., за погасяване на установено с Разпореждане №РВ-3-21-00345435/27.11.2017г. на длъжностно лице по чл.114, ал.3 от КСО задължение към ДОО за възстановяване на недобросъвестно полученото парично обезщетение поради общо заболяване в размер на 860,81лв, от които 836,16лв главница и 24,65лв.лихва.

Не е спорно, че от страна на жалбоподателката не са предприети действия по доброволно изпълнение на задължението.

Според чл. 117а, ал. 1 от КСО, обжалването на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 не спира изпълнението им.

Цитирания нормативен текст е ясен и небудещ никакво съмнение относно неговото приложение.

Това в случая означава, че Разпореждането от 27.11.2017г. е годно изпълнително основание, още повече, че същото е влезнало в сила.

Не се твърди и не се установява, изпълнението на Разпореждане от 27.11.2017г. да е спряно при условията и по реда на чл. 117а, ал. 2 от КСО.

Както се посочи, според чл. 114, ал. 5 от КСО, дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от КСО.

Принудителното изпълнение в случая, следва да бъде съобразено с правилото на чл. 114а, ал. 1 от КСО, според което върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по този кодекс, не могат да се налагат запори по реда на Гражданския процесуален кодекс и Данъчно-осигурителния процесуален кодекс или да се извършват други удръжки освен за задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114, ал. 5 от КСО.

Следователно издаденото разпореждане, предмет на разглеждане в настоящето производство, а именно № РП-3-21-01314449/01.03.2023г. е произнесено правилно, в съответствие със правомощията на органа и цитираните законови разпоредби. Правилно е прието, че след като към 01.03.2023г. /датата на издаване на

разпореждането от длъжностно лице по чл.114, ал.5 от КСО/ се установява, че К. не е погасила задължението си към ДОО, а е възникнало изискуемо нейно вземане от ДОО по болничен лист №Е20223497118 с период на временна неработоспособност от 08.02.2023г до 21.02.2023г, предвид нормата на чл.114, ал.5 от КСО следва да се извърши прихващане за частично погасяване на вземането на ДОО.

От страна на жалбоподателя не се заявиха и не се установиха конкретни данни, които да налагат извод, че предприетите от административния орган действия са в противоречие с цитираните изисквания на закона. Твърдените от него обстоятелства в жалбата и уточняващите в последствие с молбите факти, са недоказани. Обстоятелството за водено разследване за извършено престъпление би било относимо за разпореждането за установяване на задълженията от 17.11.2017г в хипотеза на доказано престъпление, а не към разпореждането за прихващане от 01.03.2023г като способ за събирането на дълга.

Това е така, тъй като прихващането по реда на чл.114, ал.5 от КСО е способ за принудително изпълнение по реда на специалния закон КСО, като само на осигурителния орган, управляващ фондовете на ДОО е предоставено правото с едностранно волеизявление да удовлетвори вземането си. Правото на прихващане е от категорията на погасителните потестативни права, като едностранното волеизявление на административният орган се приема за достатъчно за упражняването му, с което всъщност се реализира принудително частично погасяване на задължението към ДОО.

Крайният извод е, че Разпореждане № РП-3-21-01314449/01.03.2023г. ръководител на контрола по разходите на ДОО е издадено от компетентния за това административен орган, като властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма. Правилно е приложен материалния закон, като не са допуснати нарушения на административно производствените правила. Спазена е типичната цел, която законът преследва с издаването на актове от категорията на процесния такъв.

Неоснователна се явява претенцията на жалбоподателката, че следва да се съобрази обстоятелството, че се води досъдебно производство от МВР и СГП за извършено престъпление „документна измама“. Дори и да има данни за наличието на прокурорска преписка, съответно за досъдебно производство, за административното производство по установяване задължение към ДОО и събирането му, респективно съдебното обжалване на разпореждането по чл.117, ал.5 от КСО и потвърждаващото го решение релевантен и относим ще бъде единствено влязъл в сила съдебен акт, с който се установява извършено документно престъпление. Същото ще бъде основание за преразглеждане на влязлото в сила разпореждане от 17.11.2017г за установяване на вземане на ДОО. При последваща отмяна на разпореждането за установяване на вземането следва да бъдат преразгледани административните актове за принудителното изпълнение по КСО.

Възраженията, свързани с „незаконното активиране на ЧСИ“, анулирането на болничните листове „в разрез с действащата уредба“ са неотнормими към настоящия спор.

С оглед констатираната неоснователност на жалбата, на основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лева юрисконсултско възнаграждение.

Мотивирано от изложеното, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. П. К. чрез К. П. К., срещу Решение № 1040-21-353/09.06.2023г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт /ТП на НОИ/ С. град, с което потвърдено Разпореждане № РП-3-21-01314449/01.03.2023г. на длъжностно лице по чл.114, ал.5 от КСО.

ОСЪЖДА М. П. К. да заплати на Териториално поделение на НОИ С. град, сумата от 100, 00 лв. (сто лева) юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване съобразно чл.119 от КСО вр.чл.117, т.2, б.“д“ от КСО.

СЪДИЯ: